

Southern Bluesnight, Rodahal Kerkrade, 18 maart 2005

Hoezo, de blues in een dipje?

Omdat de schouwburg van Heerlen nog niet beschikbaar was, en omdat het prachtige, schilderachtige, middeleeuwse kasteel van Hoensbroek (vorig jaar) achteraf niet écht geschikt bleek voor een bluesfestival, was de organisatie van de Southern Bluesnight verplicht om op zoek te gaan naar een andere, meer geschikte, locatie. Gevonden werd de Rodahal in Kerkrade.

Zoals het al een aantal jaren de traditie is, werd ook dit jaar op drie podia gespeeld: in de grote zaal, in een kleiner bijzaaltje, de multizaal, en een derde podium stond opgesteld in een deel van de inkomhal. De plaatskeuze voor dit derde podium vonden wij minder gelukkig omdat er nogal wat personenverkeer langs moest: mensen die binnenkwamen, die buitengingen en die in de buurt van het podium én aan het buffet bleven staan.

De 'night' werd in de grote zaal op gang getrokken door Sam 'Bluzman' Taylor. Deze veelzijdige showman uit Tucson, Arizona, heeft zowat bij iedereen uit het circuit gespeeld of gezongen. In Kerkrade valt vooral de redelijk zware funk op. Bobby Bland is ook nooit ver weg en Try A Little Tenderness van zijn vroegere broodheer Otis Redding had wat sterker, krachtiger gekund. Ook in de grote zaal, maar uiteraard iets later, de shows van John Primer en Maxine Brown. John Primer (*And The Real Deal*) is natuurlijk een monument. Maar wat je nogal eens hebt met monumenten, er gebeurt weinig mee en je krijgt snel de indruk dat je het allemaal al veel vaker gehoord hebt, wat uiteraard niet wegneemt dat Primer een heel erg interessant gitarist en zanger is. Maxine Brown die in de grote zaal mag afsluiten kan ons, ondanks haar 73 jaar, nog altijd vocaal best wel bekoren. Soul, rhythm & blues, blues, ze brengt het allemaal quasi perfect. Als dan de complete Sam Taylor band ook nog eens voor de begeleiding zorgt dan is een fantastische show gegarandeerd.

In de multizaal hadden we, als we binnen gekund hadden, Boo Boo Davis, de Eelco Gelling Band en het Matt Schofield Trio aan het werk kunnen zien, maar verder dan de deuropening geraakten we niet. Boo Boo klonk sterk en zijn ongepolijste plattelandsblues is authentiek en tijdloos. Eelco Gelling, die samen met Harry Muskee in 1964 Cuby & The Blizzards oprichtte is een...legende om het zo maar eens te zeggen. Eelco is nog altijd even verfrissend en avontuurlijk als in de jaren zestig en zeventig. Prachtige backing band ook met niets dan topmusici. Matt Schofield, een Brit wiens ster snel schijnt te stijgen, mag/moet in de multizaal afsluiten, en hij doet dat met kennis, kunde en veel overgave. Geen enkele stijl is hem vreemd, maar soul, jazz en funk typeren hem en zijn uitstekende begeleiders toch het meest. In het bluescafé Jukejoint toch ook even het Widgeon Holland Trio meegepikt. Widgeon is een jonge Texaan die nogal eens vergeleken wordt met Stevie Ray Vaughan. Eigen nummers wisselt hij af met covers die hij toch wel aanvaardbaar brengt. Widgeon verwerkt nogal wat ingrediënten in zijn blues en dat maakt hem toch vrij origineel. Keith Brown, op zijn plaats in de Jukejoint, komt uit Memphis en dan weten we het wel. Authentieke vooroorlogse deltablues, schitterend gebracht en voorafgegaan door een deel uit de film 'The Soul Of A Man' waarin Keith de rol van Skip James vertolkte.

De negende editie van de Southern Bluesnight kan weer bijgeschreven worden in de (blues)geschiedenisboekjes. Niet dé sterkste editie die we ooit meemaakten, maar zeer zeker interessant genoeg om van een geslaagde 'night' te mogen spreken.

Jean Bervoets